

Llei del català: el c

La discussió sobre la nova llei del català s'ha tancat sense que hagi estat possible reeditar el consens de 1983. Si es confirmen les previsions, la nova llei començarà a caminar sense el suport del PP i ERC. L'escenari lingüístic ha canviat.

Consens. Una paraula que ha presidit durant mesos la discussió sobre el nou marc legal del català però que finalment no ha estat possible portar a la pràctica. La nova llei del català que sortirà aprovada pel Parlament comptarà amb el suport del 80% de la cambra, un percentatge que satisfà com a mal menor els dos grups majoritaris, però que deixa fora el PP i ERC, que per motius oposats continuen considerant inacceptable la llei. CiU, PSC, IC i el PI hi votaran a favor.

El govern català no descarta encara poder evitar que algun d'aquests dos partits voti en contra de la llei, i aconseguir una abstenció de darrera hora. Però passi el que passi el dia de la votació, convergents i socialistes coincideixen a afirmar que amb el suport que ja té en aquests moments, la llei serà aprovada "amb l'aval suficient per ser útil i operativa", en paraules del portaveu de CiU al Parlament, Ramon Camp. El portaveu socialista a la ponència del català, Antoni Dalmau, també qualifica de suficient el suport del 80% de la cambra, tot i que lamenta "la reculada que suposa respecte la llei del 83, que va ser aprovada per consens".

El PSC critica que CiU, tot i col·laborar amb el PP en la governabilitat de l'estat, no hagi aconseguit sumar el PP a una posició favorable a la llei. Segons Antoni Dalmau, aquest fet demostra la "incongruència" de CiU, perquè "no ha col·locat el català en la llis-

ta de coses prioritàries a negociar amb el PP". Els nacionalistes han descartat convertir el vot a la llei del català en una qüestió que pogués ser causa de ruptura del pacte de governabilitat, tot i que adverteixen que "si el vot negatiu del PP es confirma, serà un element més de debilitament del pacte".

La setmana passada, Jordi Pujol va mantenir dues entrevistes, primer amb Alberto Fernández Díaz i després amb Josep Lluís Carod Rovira, amb l'objectiu de fer un darrer intent de redreçar la situació però van ser en va. Les reunions només van servir per constatar la impossibilitat d'incorporar populars i independentistes al consens. Cap dels dos partits votarà a favor de la llei. Després de la reunió amb el PP, els nacionalistes donen gairebé per fet el vot negatiu dels po-

pu-
lars, davant la impossibilitat d'acceptar algunes de les seves demandes. Per Ramon Camp, el PP fa "plantejaments oposats" al contingut de la norma, cosa que fa impossible qualsevol aproximació. En el cas d'ERC, Camp no descarta acceptar alguna de les noranta esmenes que el partit independentista ha presentat per mirar d'aconseguir l'abstenció d'ERC, tot i que reconeix la impossibilitat d'acceptar les més significatives perquè "desborden l'actual marc competencial i en tot cas han de ser resoltes mitjançant la modificació de la legislació estatal". De fet, en ambdues reunions el govern no va entrar en gaires concrecions respecte a l'articulat de la llei, i va posar més èmfasi a apel·lar al sentit de la res-

onsens impossible

sibilitat de disputar a CiU la part menys nacionalista del seu electorat i facilita l'etiquetatge del partit com a partit espanyolista. A l'altre extrem, l'ex-president del partit, **Alex Vidal**

arribava al Palau de la Generalitat amb molt poques esperances de treure resultats positius de la reunió. ERC s'oposa a l'actual redacció de la llei perquè, en paraules de Carod, "no dona garanties d'oficialitat plena de la llengua en tots els àmbits d'ús, no comporta una modificació de la inferioritat legal a què està sotmès el català, manté la precarietat del seu ús social i no corregeix la deixadesa de l'actual política lingüística". L'exemple més clar de l'escepticisme dels republicans és que abans de la reunió amb Pujol, ERC ja tenia dissenyada la campanya explicativa de la seva posició contrària a la llei, que té com a lema: "Feta la llei, feta la trampa".

Pels independentistes, l'acord entre CiU i el PSC ha deixat el govern català sense capacitat de maniobra i li impedeix poder acceptar cap de les propostes que ERC considera essencials d'incorporar a la nova llei. Entre aquestes propostes hi ha que el text articulat inclogui el deure de conèixer el català, i que es recuperin capítols com el de l'etiquetatge o el de les quotes en el cinema i la televisió.

A la sortida de la reunió, Carod reconeixia que no hi havia "cap novetat" respecte la posició del seu partit i tancava definitivament la porta a les negociacions afirmant que "no té sentit allargar per més temps el que és evident, que aquesta llei no agrada a ERC".

Ara només cal esperar el pronunciament del Consell Consultiu i la llei passarà a la votació del ple, que previsiblement se celebrarà abans d'acabar l'any. La votació confirmarà la discrepància i obrirà una nova etapa en què la política lingüística es regirà per paràmetres diferents als que hi ha hagut fins ara, que eren fruit d'una unanimitat que s'ha demostrat que és irreplicable.

Pere Martí

ponsabilitat dels dos partits perquè reconsiderin la seva posició.

Discrepàncies internes. A la sortida de la reunió amb Jordi Pujol, el president del PP de Catalunya ja anunciava que el seu partit votaria "probablement" en contra de la nova llei. El dubte de Fernández s'explica perquè serà l'executiva del partit qui decidirà finalment la posició del PP, però també per les discrepàncies que al si del partit ha suscitat aquesta qüestió. La posició del PP contrària a la llei no és homogènia. El sector més moderat del partit, encarnat per dirigents com Manuel Milian Mestre, Simeó Pujol o Jordi Fernández Díaz, són partidaris d'abstenir-se en la votació, argumentant que un vot negatiu allunya el PP de la pos-

Quadras, ha expressat reiterades vegades la seva posició contrària a la llei, i ha anunciat el seu vot contrari. Vidal Quadras compta també amb el suport de dos diputats més al Parlament, Julio Ariza i Josep Maria Francàs. La possibilitat que aquests tres diputats puguin trencar la disciplina de vot si finalment el PP es decanta per l'abstenció és determinant a l'hora de fixar la posició definitiva del partit. A l'hora de tancar aquesta edició de la revista, tot indicava que el PP optaria pel vot negatiu.

Escepticisme. La segona reunió que va mantenir Jordi Pujol tampoc no va servir per canviar les coses. La delegació d'ERC, encapçalada per Josep Lluís Carod Rovira,